

Като се измореха, те, най-сетне, си разотиваха. Доги се изтягаше в цялия си богатиРСКИ ржст. Случваше се, че котето се нагласяваше хубавичко за спане върху нея, като се свиеше на малко сиво кжлбо. Тогава Доги, без да се мржда, лежеше до тогава, докато се разбудеше котето, и даже чрез сжблзнение с шоколад не беше възможно да я накарате да се дигне. Тя се приструваше, че спи и че не чува подканянията и нищо не вижда.

На разходка ходеха те заедно, и когато аз виках Доги да се разходи с мен, котето вървеше сжщо редом, играйки из пжтя весело с кучето

Чувството на Доги скоро, обаче, бе подложено на голямо изпитание, но тя с чест излезе от последното победителка.

IV

Слугинята обичаше много Доги и ценеше кучето за туй, че то ѝ носеше от пазаря кошницата. Тя тжй се гордееше на пазаря сжс своята помощница и се опиваше от общата завист. С появяването на котето, Доги престана да я придружава. Кухарката ревнуваше кучето от котката. Освен туй, Доги започна явно да слабее от своите мними матерински длжжности. И ето, когато Доги веднжж се бе отвяляла за минутка от своето гледаниче, Груня се възползува от това и отнесе нейде малкото.

Като не намери чедото си на мястото, Доги се затече да го тжрси из цялата кжща.

Всеки миг растеше тревогата ѝ и движенията ѝ ставаха все по-бжрзи и по-безпокойни. Тя душеше по всички жгли на стаите, по всички предмети; изкачваше се и слизаше по стжлбата, отвори даже вратата на кйюшка, затворена с брава, и, като не намери котето в кжщи, затече се в градината, кжм рова и, най-сетне, побегна на вжн и изчезна.

Когато стана това произшествие, в кжщи нямаше друго, освен слугинята. Когато кжщните се върнаха и почнаха да ги тжрсят и да ги викат, не се отзоваха ни котето, ни кучето.

И вжн от кжщи напраздно ги тжрсиха. Започнаха да разпитват слугинята, и тогава тя, сама, обезпокоена за отсжтствието на Доги, се призна, че тя е хвърлила котето в камжните, които бяха натрупани доста далече от нашия дом.

Отжрчаха заедно с нея на мястото на престжплението, но там не беше нито Доги, нито котето, но за туй пжк камжните, в които котето бе хвърлено тжй, че то не би могло да излезе от там никога, се оказаха разместени от силните лапи на Доги.

Сега вече всички, в това число и самата виновница, се заловиха ди тжрсят. Едва при-

вечер Доги се обади, най-сетне, но не на повикванията и свиренто, а на плача на малката Тонка, която ходеше с брата си над рова, недалеч от кжщи. Но се обади неохотно, не с гржмлив лай, а с мжкане, подобно на стенене.

Доги и котето бяха в джлбоката пещера, известна у нас под името „разбойническата пещера“, сред пустинните, обрасли с тревуляк и тжрне хжлмове над морето

Доги недоверчиво и без сжрце излезе от своето прибежище с котето. Но нейното гордо чувство омекна при радостта на децата, които се втурнаха да прегржшат и милуват оскжрбените от жестоката човешка ревнивост куче и котка.

От тоя ден вече нищо не ги заплашваше с раздяла, и те заживяха мирно в кжщи.

Тжй измина не един месец, и изведнжж тая необикновената дружба завжрши с катастрофа. Доги отровиха.

От завист, случайно, или с зла омисжл да лишат кжщата ни от верен и буден страж — не зная. Но когато забележихме тая беда, бе вече кжсно. Люлейки се от слабост и страдания, тя ни гледаше безумно тжжно в очите с умолящ поглед. Медицинска помощ не можеше вече да спаси благородното куче.

То изведнжж измжршаве страшно, но все още се джржеше на крака, и все тжрсеше близостта на Кима.

Но с котето, още от пжрвия ден на болестта на Доги, се случи нящо странно.

То почна явно да страни от Доги. На пжрво време Ким не смееше да покаже туй, но, колкото повече време минаваше, толкова по-ясно ставаше туй. Котето се наежваше, щом Доги се приближеше, космите му се изправяха от непреодолимия ужас и то, като избягваше да гледа Доги в очите, се отджрпваше с подвита опашка полекичка от нея назад.

Пред самата смржт на Доги, котето сжвсем изчезна, неизвестно кжде.

Но когато понесоха вцепененото тело на Доги кжм ямата, изкопана за нея в градината, котето, неизвестно от кжде, се появи, измжршевяло и зарошавяло, и отдалеч гледаше как затрупваха неговата спасителка и другарка.

И сетне, когато над трупа на Доги се издигна сиво хжлмче земя, което бе решено да бжде украсено сжс цветя, котето по цяли дни лежеше неподвижно на това хжлмче и тжгуваше.

Но, ако човешката памет не е вечна, то котешката още по-малко. Ким скоро забрави Доги, толкова повече, че Марк и по-рано го пждеше от мястото, на което бяха вече посадени цветя.

Преведе Г. П.